

RESSÒ DE LA PARAULA

LA NOVA ESGLÉSIA (IV)

Els seus membres

La bellesa, la lluentor de l'Església nascuda de la Resurrecció de Crist se sol reconèixer amb una mirada que abasta el seu conjunt, és a dir, quan es parla de l'Església com a misteri en general, sense baixar a detalls de la seva vida més concreta. Contràriament, si parlem d'errors o fallides a l'Església, solem advertir: «Tinguem en compte que l'Església està composta d'éssers humans, febles i fal·libles com tothom.»

Però, encara que la bellesa i la santedat de l'Església no depenen exactament de la suma (o resta) de la bellesa i santedat dels seus membres, hi ha molta bellesa i santedat en els membres de l'Església, que no som capaços de veure i, per tant, no pot entrar en les estadístiques. Ens equivoquem sovint quan ens atrevim a identificar l'autèntica Església en cristians molt actius i compromesos.

En el llibre de l'Apocalipsi llegim:

«Als qui surtin vencedors, jo els faré columnes en el temple del meu Déu, i ja no se'n mouran mai més. Gravaré en ells el nom del meu Déu i el nom de la ciutat del meu Déu, la nova Jerusalem que baixa del cel venint del meu Déu, i també el meu nom nou.» (3,12)

Aquestes paraules sempre em recorden el bell testimoniatge del qui va ser en el seu moment un gran militant com a responsable d'Apostolat Secular, fundador de la Societat Obrera i lluitador infatigable contra el feixisme, represaliat per Mussolini, lliurat absolutament a l'apostolat laical: l'italià

Carlo Carretto

Carlo Carretto. Va ser conegut per una mena de «re-conversió» espiritual (1954) que li va portar a incorporar-se a la fraternitat dels «Petits Germans de Jesús» (Charles de Foucauld). Va escriure en el seu conegut llibre *Cartes del desert*:

«Agenollat sobre la sorra del desert, davant la custòdia rudimentària que contenia Jesús, pensava en el mal del món: odis, violències... Du-

rant molts anys havia pensat ser algú a l'Església. Fins i tot havia pensat en aquest sagrat edifici viu com un temple sostingut per moltes columnes... i sota cada columna l'espatlla de cada cristià. Pensava que també sobre les meves espatlles hi descansava una columna, encara que fos molt petita... a còpia de repetir que Déu tenia necessitat de militants, ho havíem cregut (ets responsable, compromès, transformador del món...). Ara era allà, agenollat, sobre la sorra de la cova que havia adquirit les dimensions de l'Església mateixa i sentia sobre les meves espatlles la famosa columneta. Potser era el moment de veure-hi clar. Em vaig fer enrere de sobte, com per a alliberar-me d'aquell pes. Què va passar? Tot va romandre en el seu lloc. Ni una esquerra en la volta, ni un cruixit... En realitat no hi havia sostingut res. Tot el pes del món descansa sobre Crist crucificat. Jo era no-res, absolutament no-res.»

El veritable membre de l'Església és un «vencedor en la lluita contra el mal», és també columna que sosté. Però només quan en ell s'escriu el nom de Déu i del seu Crist, el nom nou del resuscitat. I això requereix tot un camí de transformació per l'amor a Ell. Un camí que demana silenci, escolta, oració, contemplació... Llavors és quan es veu que es desperta l'Església més veritable i bella.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Respondre amb amor i servei

Els cristians som testimonis de resurrecció. La nostra vida ha de ser testimoniatge del Ressuscitat, que ens vol moure esperançadament a l'amor i al servei. Són múltiples i diverses les possibilitats i molts els qui podem oferir el nostre temps i els nostres coneixements abocant-los al servei desinteressat dels altres, especialment dels qui més ho necessiten.

Un òptic optometrista, que desenvolupa la seva activitat professional en un establiment propi, va conèixer i es va interessar per una associació que aplega professionals del seu sector i que, en col·laboració amb altres dues entitats de voluntariat especialitzades en l'acolliment de refugiats i de persones amb una especial vulnerabilitat, els ofereix assistència sanitària en diverses especialitats. També hi col·laboren industrials, que faci-

liten els materials necessaris. Els òptics dediquen un dia al mes a aquest voluntariat. L'experiència és positiva, més enllà del servei concret que permet millorar la capacitat de la vista de persones que en quedarien al marge i sense possibilitats, amb tot el que això comporta en el dia a dia de qualsevol persona.

Hem de donar resposta a la invitació evangèlica que ens recorda que l'examen final de la nostra vida versarà sobre l'amor manifestat en les obres: «Anava despullat, i em va vestir; estava malalt, i em va visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm» (Mt 25,36). Hem d'atendre les situacions que demanen resposta —són un clam davant Déu—, que demanen compassió; compartir la passió de l'altre, compartir el seu patiment, el seu dolor, la seva indefensió, donar-li resposta. Res-

pondre, alleugerir el proïsme, pot tenir un sentit redemptor que ens permet participar en el testimoniatge de la redempció del Crist. Permet, també, anar més enllà. La compassió de Crist vers els malalts ultrapassa la situació de malaltia i vol abastar tota la persona alliberant-la de qualsevol sofriment. La seva invitació a l'acció, a la implicació generosa, és clara: «Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis» (Mt 10,8).

L'òptic optometrista del relat continuarà amb el servei mensual generós i desinteressat. Abocarà els seus coneixements, curarà el malalt, hi descobrirà el germà, l'escoltarà, l'estimarà. Tants i tants voluntaris, en la diversitat institucional que els acull, donaran vida al mandament de l'amor.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

LA NUEVA IGLESIA (IV)
Sus miembros

La belleza, el brillo de la Iglesia nacida de la Resurrección de Cristo suele reconocerse con una mirada que abarca su conjunto, es decir, cuando se habla de la Iglesia como misterio en general, sin descender a detalles de su vida más concreta. Por el contrario, si hablamos de errores o fallos en la Iglesia, solemos advertir: «Tengamos en cuenta que la Iglesia está compuesta por seres humanos, débiles y falibles como todo el mundo.»

Pero, aunque la belleza y la santidad de la Iglesia no dependen exactamente de la suma (o resta) de la belleza y santidad de sus miembros, hay mucha belleza y santidad en los miembros de la Iglesia, que no somos capaces de ver y, por tanto, no puede entrar en las estadísticas. Nos equivocamos frecuentemente cuando nos atrevemos a identificar la auténtica Iglesia en cristianos muy activos y comprometidos.

En el libro del Apocalipsis leemos:

«A los vencedores les daré que sean columnas del templo de mi Dios, y nunca más saldrán de allí; y en ellos escribiré el nombre de mi Dios y el nombre de la ciudad de mi Dios, la nueva Jerusalén que viene del cielo, de mi Dios; y también escribiré en ellos mi nombre nuevo.» (3,12)

Estas palabras siempre me recuerdan el bello testimonio del que fue en su día un gran militante como responsable de Apostolado Secular, fundador de la Sociedad Obrera y luchador infatigable contra el fascismo, represaliado por Musolini, entregado absolutamente al apostolado laical: el italiano Carlo Carretto. Fue conocido por una especie de «reconversión» espiritual (1954) que le llevó a incorporarse a la fraternidad de los «Pequeños Hermanos de Jesús» (Charles de Foucauld). Escribió en su conocido libro *Cartas del desierto*:

«Arrodillado sobre la arena del desierto, delante de la custodia rudimentaria que contenía a Jesús, pensaba en el mal del mundo: odios, violencias... Durante muchos años había pensado ser alguien en la Iglesia. Hasta había pensado en ese sagrado edificio vivo como un templo sostenido por muchas columnas... y bajo cada columna el hombro de cada cristiano. Pensaba que también sobre los míos descansaba una columna, aunque fuera muy pequeña... a fuerza de repetir que Dios tenía necesidad de militantes, lo habíamos creído (eres responsable, comprometido, transformador del mundo...). Ahora estaba allí, de rodillas, sobre la arena de la gruta que había adquirido las dimensiones de la Iglesia misma y sentía sobre mis hombros la famosa columnita. Quizá era el momento de ver claro. Me eché atrás de repente, como para librarme de aquel peso. ¿Qué sucedió? Todo permaneció en su sitio. Ni un desconchado en la bóveda, ni un crujido... En realidad no había sostenido nada. Todo el peso del mundo descansaba sobre Cristo crucificado. Yo era nada, absolutamente nada.»

El verdadero miembro de la Iglesia es un «vencedor en la lucha contra el mal», es también columna que sostiene. Pero sólo cuando en él se escribe el nombre de Dios y de su Cristo, el nombre nuevo del resucitado. Y esto requiere todo un camino de transformación por el amor a Él. Un camino que pide silencio, escucha, oración, contemplación... Entonces es cuando se ve despertar la Iglesia más verdadera y bella.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Nou arquebisbe metropolità
de Tarragona

El 4 de maig de 2019, la Santa Seu va fer públic el nomenament del nou arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

de les Espanyes, Mons. Joan Planellas i Barnosell, que substitueix l'arquebisbe Jaume Pujol Balcells, que ja havia arribat al límit d'edat.

Mons. Joan Planellas té seixanta-quatre anys i és nascut a Verges (Bisbat de Girona). Realitzà estudis de teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya i a la Pontificia Universitat Gregoriana, defensant la seva tesi doctoral amb el títol *La recepció del Vaticà II en els manuals d'eclesiologia espanyols*. Fou rector del Seminari de Girona i director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona. Actualment és degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, canonge de la Catedral de Girona i rector de diverses parròquies de l'Empordà.

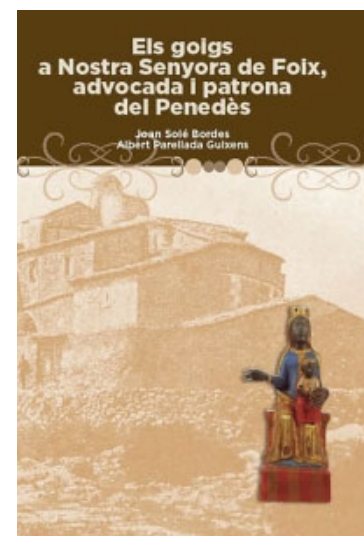
La data d'ordenació episcopal de l'arquebisbe electe està prevista per al proper 8 de juny, vigília de la Pentecosta, a les 11 h, a la Catedral de Tarragona. El dissabte anterior, 1 de juny, el fins ara arquebisbe, Mons. Jaume Pujol, s'acomiarà dels fidels de Tarragona amb una missa a la catedral.

Els goigs a Nostra
Senyora de Foix

Dilluns 29 d'abril es va presentar, a la sala parroquial Mossèn Vinyeta de Vilafranca, el llibre *Els goigs a Nostra Senyora de Foix, advocada i patrona del Penedès*, de Joan Solé Bordes i Albert Parellada. Aquest treball estudia el paper i sentit dels goigs en la devoció popular, fa un resum de la història del Santuari de Foix, i reproduceix i comen-

ta les prop de 30 edicions que es coneixen dels goigs a aquesta Mare de Déu.

La publicació ha comptat amb el suport de l'Ajuntament de Torrelles de Foix i Goigistes Penedescs. En l'acte de presentació també hi van participar el rector de la parròquia i els representants de l'Associació Cívica de Santa Maria de Foix.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

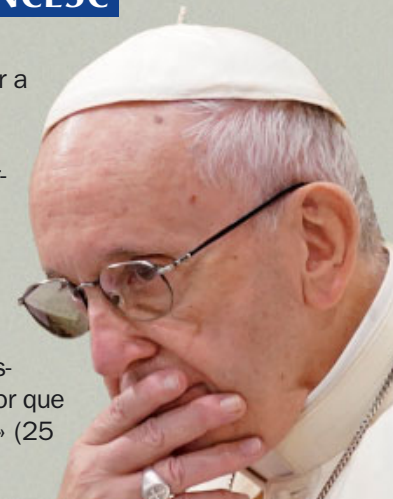
@Pontifex: «Sant Josep, espòs de la Verge Maria, vetlleu sempre per tota l'Església i protegiu-la en tot moment» (20 de març).

@Pontifex: «Si abandonem la llei de l'amor, triomfa la llei del més fort sobre el més dèbil» (21 de març).

@Pontifex: «Donem gràcies a Déu per la "germana aigua", un element tan simple i preciós, i esforcem-nos per

què sigui accessible per a tothom» (22 de març).

@Pontifex: «Que la Verge Santa ajudi tothom, especialment als joves, a recórrer el camí de la pau i de la fraternitat fonamentades en l'acolliment i el perdó, en el respecte a l'altre i en l'amor que és donar-se un mateix» (25 de març).

Crist viu també en el temps d'espera

Aquest era el lema de la trobada amb joves cristians majors de 18 anys, que va tenir lloc al Monestir de Sant Benet de Montserrat el passat diumenge 5 de maig

a la tarda. Organitzada per la Delegació de Joventut en col·laboració amb la de Pastoral Vocacional, tenia com a referència a l'horitzó la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i les

Vocacions Natives del diumenge 12 de maig. Al mateix temps, també van tenir present el Pla Pastoral de la nostra Església diocesana, amb la seva interpel·lació a viure la fe amb els matisos de la continuïtat i la novetat.

Rellegint alguns punts de l'exhortació postsinodal *Crist Viu* del papa Francesc, els joves participants van sentir-se novament convocats a l'amistat amb el Senyor, per tal de discernir i descobrir la crida que els fa. Conscients que aquesta amistat requereix temps, l'hi van dedicar, també amb la reflexió i la pregària de vespres, després de la qual van preguntar-se i compartir què li demanen a l'Església, com i qui ha d'acompanyar aquest «temps d'espera».

Pasqua del Malalt

La campanya de la Pastoral de la Salut té dues dates especials: l'11 de febrer, festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, és la Jornada del Malalt, de caràcter mundial. L'Església a Espanya celebra el 26 de maig la Pasqua del Malalt. Enguany, la temàtica central és la del voluntariat en la Pastoral de la Salut i el text bíblic triat per treballar el tema és: «De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc» (Mt 10,8).

A nivell diocesà, la celebració tindrà lloc el dissabte 25 de maig a la Residència d'avis de les Germanetes dels Ancians Desemparats de Sant Just Desvern (Ptge. Montseny, 2). Són convidades totes les persones properes al món del malalt: preveres, diaques, religiosos i religioses, laics i laiques; especialment les persones malaltes i els voluntaris de les parròquies que els visiten.

El programa previst començarà a les 10 h amb l'acollida i, a continuació, l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí Cortés. Després hi haurà temps per a un refrigeri i una animació festiva.

Dia de convivència dels seminaristes de Catalunya

El dia 1 de maig, festiu de caràcter civil, és un bon dia per organitzar una jornada de lleure i convivència amb els seminaristes dels tres seminaris de Catalunya.

El destí va ser les poblacions de Sant Ramon i Ivorra, a la Segarra, Bisbat de Solsona. A Sant Ramon van visitar la comunitat present dels mercedaris, amb el rerefons del recent 800 aniversari de l'orde. Després de dinar allà, a la tarda, tot el grup es va traslladar a Ivorra, al Santuari de Santa Maria d'Ivorra, lloc on va succeir el miracle que es coneix com el «Sant Dubte», l'any 1010, fa per tant més de 1.000 anys. Una jornada per créixer en la germanor mútua i per co-

nèixer llocs emblemàtics de les arrels cristianes de casa nostra i la se-

va realitat eclesial en el moment present.

AGENDA

► **Dedicació de la Catedral.** Diumenge 26 de maig, a les 19 h, presidida pel bisbe Agustí i amb l'acompanyament musical de la Coral de Piera i Masquefa.

► **Lliurament dels premis del Concurs Bíblic.** En les properes dates tindrà lloc a les diverses diòcesis de Catalunya. Per a la de Sant Feliu, es realitzarà dissabte 25 de maig a les 11 h, a la Casa de l'Església, en totes les categories del concurs.

► **Grups de diàleg a Vilafranca.** Dilluns 27 de maig, de 21 a 22.30 h, a la Sala Mn. Vinyeta. Xerrada a càrrec de Mn. Francesc Romeu, capellà i periodista, amb el títol «La felicitat i la santedat segons el papa Francesc». Hi haurà un col·loqui posterior amb els participants.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / SI 113 B / Jo 14,21-26]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silví, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Dimarts [Fets 14,19-25 / SI 144 / Jo 14,27-31a]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda; sant Eugeni de Mazenod, bisbe; sant Ivo de Chartes, bisbe; sant Cristòfor Magallanes, prev., i companys, mrs.

22. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / SI 121 / Jo 15,1-8]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), religiosa viuda, de Barcelona, fundadora de les carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càssia, religio-

sa agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. □ Dijous [Fets 15,7-21 / SI 95 / Jo 15,9-11]. Sant Desideri, bisbe i mr.; sant Joan Baptista de Rossi, prev. i fund.

24. □ Divendres [Fets 15,22-31 / SI 56 / Jo 15,12-17]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / SI 99 / Jo 15,18-21]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i dr. de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria

Magdalena de Pazzi (Florència, 1566-1607), vg. carmelitana; sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. i rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 15,1-2.22-29 / SI 66 / Ap 21,10-14.22-23 (o bé, del diumenge VII: Ap 22,12-14.16-17.20) / Jo 14,23-29 (o bé, del diumenge VII: Jo 17,20-26)]. Sant Felip Neri (Florència, 1515-Roma, 1595), prev. fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.; santa Marianna de Jesús Paredes i Flores, vg.

Diumenge V de Pasqua (C)

COMENTARI

Estimeu-vos com jo us he estimat

La forma de parlar de Jesús és ben paradoxal. Quan s'atansa l'hora de la mort ell parla que *Déu el glorificarà ben aviat*. Allò que per a nosaltres és una gran ignomínia com és la seva mort, per a Jesús és el moment de la glorificació. I és ara quan ens deixa el gran manament: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus*. El criteri, doncs, que dona Jesús és molt clar: estimar com ell ha estimat, és a dir fins a la mort. Llavors és quan demostrem, amb fets no amb paraules, que som els seus deixebles. El manament és tan fàcil de dir com difícil de practicar. Per això a la primera lectura llegim: Pau i Bernabé *confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al Regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions*. Però també diu que *els encomanaven al Senyor en qui havien cregut*. Estimar com Jesús no és tasca que hàgim o que puguem fer sols. Per això quan arriben a Antioquia *van reunir la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells*. Déu és sempre amb nosaltres per ajudar-nos a seguir el seu camí, camí d'amor que porta a la mort. És l'únic camí de fecunditat. L'Apocalipsi ens parla *del cel nou i la terra nova*, fruit d'aquest amor. El terme final és que *Déu viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat. Llavors el qui seia al tron afirmà: Jo faré que tot sigui nou*. Un amor com el de Jesús és la gran força que transforma tot el nostre món, que crea ja ara i aquí una realitat nova que arribarà a la seva plenitud al final de la història. Però aquest amor que porta al cel nou i a la terra nova passa per la glorificació que és també la mort. No ho oblidem.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 14,21b-27)

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Lистра, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu. O bé: Al-leluia.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Que facin conèixer als homes les gestes del Senyor, / la magnificència gloriosa del seu Regne. / El vostre Regne s'estén a tots els segles, / el vostre imperi, a totes les generacions. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,1-5a)

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat.» Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 13,31-33a.34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat. Fillets, és per poc temps que encaraestic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Ac 14,21b-27)

En aquellos días, Pablo y Bernabé volvieron a Lистра, a Iconio y a Antioquia, animando a los discípulos y exhortándolos a perseverar en la fe, diciéndoles que hay que pasar por muchas tribulaciones para entrar en el reino de Dios. En cada Iglesia designaban presbíteros, oraban, ayunaban y los encomendaban al Señor, en quien habían creído.

Atravesaron Pisidia y llegaron a Panfilia. Y después de predicar la Palabra en Perge, bajaron a Atalía y allí se embarcaron para Antioquia, de donde los habían encomendado a la gracia de Dios para la misión que acababan de cumplir.

Al llegar, reunieron a la Iglesia, les contaron lo que Dios había hecho por medio de ellos y cómo había abierto a los gentiles la puerta de la fe.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey. O bien: Aleluya.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Explicando tus hazañas a los hombres, / la gloria y majestad de tu reinado. / Tu reinado es un reinado perpetuo, / tu gobierno va de edad en edad. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,1-5a)

Yo, Juan, vi un cielo nuevo y una tierra nueva, pues el primer cielo y la primera tierra desaparecieron, y el mar ya no existe. Y vi la ciudad santa, la nueva Jerusalén que descendía del cielo, de parte de Dios, preparada como una esposa que se ha adornado para su esposo. Y oí una gran voz desde el trono que decía: «He aquí la morada de Dios entre los hombres, y morará entre ellos, y ellos serán su pueblo, y el "Dios con ellos" será su Dios». Y enjugará toda lágrima de sus ojos, y ya no habrá muerte, ni duelo, ni llanto, ni dolor, porque lo primero ha desaparecido. Y dijo el que está sentado en el trono: «Mira, hago nuevas todas las cosas.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 13,31-33a.34-35)

Cuando salió Judas del cenáculo, dijo Jesús: «Ahora es glorificado el Hijo del hombre, y Dios es glorificado en él. Si Dios es glorificado en él, también Dios lo glorificará en sí mismo: pronto lo glorificará. Hijitos, me queda poco de estar con vosotros. Os doy un mandamiento nuevo: que os améis unos a otros; como yo os he amado, amaos también unos a otros. En esto conocerán todos que sois discípulos míos: si os amáis unos a otros.»